

Lykken er at vide, hvad der er normalt

Kirsten har 10 søskende og voksede op med en mor, der ikke kunne finde ud af at være mor. Derfor blev alle børnene - én efter én - anbragt udenfor hjemmet.

"Vold er en handling eller trussel, der – uanset formålet – kan krænke en anden persons integritet. Eller som skræmmer, smerter eller skader personen – uanset om personen er et barn eller en voksen. Volden kan have samme effekt på andre personer, der overværer eller overhører handlingen. Volden kan være en bevidst handling eller en handling, der sker i affekt."

Det er Socialstyrelsens definition på vold i nære relationer.

Kirsten Hansen har været gennem to voldelige forhold. Derfor har hun hemmelig adresse, og hendes navn og adresse er ændret i denne artikel, så hun ikke bliver opsøgt af sine tidligere kærester. Men alt andet i denne barske artikel er sandheden og kun sandheden.

Lige nu bor hun i et veritabelt flytterod. Sammen med sine tre børn på 12, 15 og 17 år er hun flyttet ind i en lejlighed i Ringsted, og det skal nok blive hyggeligt, når alle flyttekasserne er åbnet og tingene sat på plads.

Vi bliver budt hjertelig velkommen af Ludwig, som er en blanding af mopsen og dansk-svensk gårdhund. Det er en lille hjerteknuser, som kræver stor opmærksomhed, indtil den falder til ro og affinder sig med gæsterne.

Psykologparret Inge og Sten Hegeler havde i sin tid en brevkasse i Ekstra Bladet, hvis motto var "Lykken er at vide, hvad der er normalt, og det normale har vide rammer."

Parret var pionerer indenfor fordomsfrihed, åbenhed og glæde i seksuallivet, og de var aktive i den seksuelle frigørelse, der i 1960'erne og 1970'erne ændrede manges moralske indstilling og seksuelle udfoldelse.

Lesbisk

Det havde måske hjulpet Kirsten med råd fra Inge og Sten Hegeler om, at det normale har vide rammer.

Hun havde i sin barn- og ungdom stort fokus på at være så normal som muligt, og det medførte, at hun i mange år skjulte sin seksualitet.

"Jeg er lesbisk, men er opvokset med, at det er helt forkert. Det normale hedder mand og børn," siger Kirsten, der prøvede at leve op til normalitetskravet og fik tre børn med en mand, som hun ikke boede sammen med. I årevis har børnene ikke haft kontakt med faderen.

"Jeg er den tredjeældste ud af en søskendeflok på 11 og voksede op et sted i Midtjylland. Da mine forældre blev skilt, flyttede min mor og mine søskende til Sjælland... Lige inden jeg blev 15 år, blev jeg anbragt udenfor hjemmet. Det var mit eget valg, for det fungerede ikke derhjemme."

Er du den eneste, der blev anbragt udenfor hjemmet?

"Nej, alle mine søskende har været anbragt," siger Kirsten, der som barn hurtigt måtte tage påtage sig de bekymringer, der er ved at være voksen – f.eks. ved at skifte ble på de mindre børn, give dem morgenmad, bringe dem i vuggestue, børnehave eller skole og hente dem igen. Men en dag gjorde hun oprør:

"Jeg gider ikke at skifte ble på den unge. Du har selv valgt at få barnet, så må du også selv klare det... Jeg synes, det var dybt tåbeligt af hende at få så mange børn. Da vi flyttede til Sjælland, havde hun "kun" 8 børn og blev steriliseret, men så fik hun en ny mand, der ikke havde børn, og hun syntes, det var synd for ham."

En sterilisation kan som udgangspunkt ikke gøres om. Men det lykkedes alligevel for Kirstens mor, som efterfølgende fik yderligere tre børn.

Anbragt

"Da min storesøster blev fjernet og anbragt på en institution, bad jeg kort tid efter også om at blive fjernet. Som ung vil man selvfølgelig hellere være sammen med sine venner end at sidde derhjemme. Min mor sagde ofte, "hvis du går ud ad den dør, så kommer du ikke ind igen."

"Det nyttede ikke at sige til kommunen, at jeg ikke kunne bo hjemme. Jeg måtte få hende til at sige sætningen, men jeg tror der gik tre måneder, inden hun sagde den igen. Det var en dag, hvor jeg kom hjem fra skole og havde forbindelse på begge hænder, så jeg ikke kunne tage opvasken, og så kom sætningen: "Hvis du går ud ad den dør, så kommer du ikke ind igen." Og så kunne jeg fortælle kommunen, at jeg var blevet smidt ud hjemmefra. Jeg blev anbragt, indtil jeg blev 18 år, og mine søskende blev også anbragt én efter én."

Blev du gode venner med din mor, inden hun døde?

"Nej, det gjorde jeg ikke. Jeg prøvede at skabe kontakt, da jeg fik mit andet barn, men det lykkedes ikke."

Har du kontakt med dine søskende?

”Nej, ikke rigtig. Vi er forskellige steder i vores liv. Vi blev jo anbragt hist og pist – nogle hos plejefamilier andre på institution. Vi har ikke de tætte bånd, som søskende ellers kan have.”

Hårdhændet pædagogik

”Min mor kunne ikke finde ud af være mor, så adskillige sagsbehandlere mente, at jeg heller ikke kunne finde ud af at være mor, og hver gang jeg fik en ny sagsbehandler, begyndte det hele forfra. Det var på den baggrund, mine børn blev fjernet,” siger Kirsten, der er overbevist om, at den barske fortid kaster lange skygger ind i hendes nutid.

”For 12 år siden blev jeg ringet op af kommunen og fik at vide, at jeg skulle komme til møde samme dag klokken 11. Derefter fik jeg besked om at køre hjem og give mine børn frokost. Jeg skulle så komme igen kl. 12 sammen med børnene, der skulle anbringes. Man kunne kalde det frivillig/tvang.”

Hvad var kommunen bekymret over?

”Ja, det ville jeg også gerne vide. Den eneste forklaring var, at min mor ikke kunne finde ud af at være mor – og det kunne jeg så heller ikke. Der har aldrig nogensinde været bekymringsrapporter fra hverken vuggestue, børnehave eller skole – ALDRIG. Det har også spillet ind, at nogle sagsbehandlere mente, at homoseksuelle ikke skulle have børn.”

Børnene blev i første omgang placeret hos en midlertidig plejefamilie, dernæst en permanent plejefamilie og endelig en tredje plejefamilie, hvor det ifølge Kirsten fungerede rigtig dårligt:

”De udførte en meget hård form for pædagogik, der blandt andet medførte, at børnene begyndte at tisse og lave i bukserne. Børnene oplevede også, at plejefar sparkede til min lille pige, og hvis drengen havde været uheldig og tisset i bukserne, så måtte han sidde på sin seng, indtil han blev tør – en underlig form for pædagogik. Og når de havde været hjemme hos mig og skulle tilbage til plejefamilien, så skete det med vold og magt, skrig og skrål. Og børnene gemte sig alle mulige steder – de ville ikke tilbage til plejefamilien.”

Voldelige kvinder

Men så en dag vendte det?

”Ja, da børnene havde været tre år hos den tredje plejefamilie, fik jeg en ny sagsbehandler. Hun var min tidligere børnesagsbehandler, så hun kendte til min fortid. Den første gang, hun mødte plejeforældrene, var til et skolemøde, hvor hun afbrød mødet efter cirka 20 minutter og tog mig med udenfor. Hun spurgte, om jeg

var sikker på, at de to mennesker var gode nok til at passe mine børn? Nej, det er de bestemt ikke, og det har jeg råbt og skreget om i tre år, men ingen vil høre på mig.”

Sagsbehandleren satte gang i en grundig undersøgelse, og for Kirsten endte det positivt med, at hun fik sin børn hjem, men hun føler, at hun stadig bliver forfulgt grundet sin fortid.

”Jeg har ikke tal på, hvor mange gange jeg har fået ”trusler” fra sagsbehandlere om, at de var bekymret for børnene, og at det var bedst, at de blev fjernet. Den historie er jeg igennem hver gang, jeg får ny sagsbehandler.”

Du var i et voldeligt forhold. Hvordan reagerede kommunen på det?

”De spurgte sig selv, hvad er det rigtige at gøre? Skal børnene fjernes – eller hvad? Deres vurdering var heldigvis, at det ikke ville være godt for hverken mig eller børnene at fjerne dem.”

Fordommene siger, at mange mænd er voldelige, men du har været i to voldelige forhold, hvor kvinderne var den voldelige part.

”Ja, og Jeg er lige ved at tro, at det er lige så udbredt med voldelige kvinder.”

Ovenpå en turbulent og voldelig periode har Omvendt Familiepleje (OF) været inde i jeres liv et lille års tid. Hvordan har det været?

”Ja, vi har dem i alt 10 timer om ugen. Vi har tidligere mødt mange familiekonsulenter, som vi ikke kunne bruge til noget som helst. OF er til stede og deltager i vores liv. Nogle gange spiser de sammen med os – de indgår i vores dagligdag. Vi er midt i en positiv proces. De giver os tryghed og støtte til at komme videre i livet på en positiv måde.”

Kirsten er i dag 38 år. Hun er ikke aktiv på arbejdsmarkedet, men er i et ressourceforløb, der skal hjælpe hende i arbejde. Hun har ADHD og nogle fysiske problemer, der gør, at hun formentlig kunne få førtidspension, men det vil hun ikke. Hun sigter på at kunne arbejde nogle timer om ugen. Den proces hjælper Omvendt Familiepleje også henimod.